

Ticho jako v kostele

Leoš Mareš

Dva pruhy rudejch světél se táhnou krajem temně,
všechny vedou pryč, žádný směrem ke mně,
sedím doma sám a koukám na silnici,
vidím okna rám a nad kurtama vinici.
Sedím na posteli a ty si daleko,
je mi strašně smutno a jsem na měkko,
je tu jenom ticho jako v kostele,
jedna zabalená taška vedle postele.

Taška plná věcí, hlava plná pojmů,
zážitků, pocitů, přání a dojmů,
chtěla by to říct, ale není komu,
možná třeba vrbě nebo jinýmu stromu.
Pořád sedím na posteli, pořád jsi daleko,
pořád je mi smutno, pořád jsem na měkko,
pořád je tu ticho jako v kostele,
je tu jen ta taška vedle postele.

Už celý týdný si nepovídáme,
je teda pravda že se občas vídáme,
třeba ráno a večer a večer a ráno
a to je všechno, prostě není nám přáno.
Ale proč sedím na posteli, proč jsi daleko,
proč je mi smutno, proč jsem na měkko,
proč je tu ticho jako v kostele,
když celou dobu sedíš je na druhý straně postele.
Vedle mě...
Na druhý straně...
Tý samý stejný postele...